

langt, langt stærkere ind i de holdningsmæssige debatter i dette land.

Det er, som om man fra ministrenes side ofte tænker: Bare vi udskriver en check, bare vi lover nogle penge, bare vi gør et eller andet i den sag, er det såmænd i orden alt sammen. Men der er mange holdningsdiskussioner, hvor jeg tror, at mange mennesker i det danske samfund ville glæde sig over, at politikere og ministre ville gå i spidsen i en diskussion om, hvordan vi sørger for, at det danske samfund ikke bliver et fremtidssamfund, der er koldt, der er isoleret, der er indelukket, der er sterilt.

Jeg tror på, at politikere har en opgave. Jeg tror, politikere har en opgave, når vi rejser spørgsmålet: Hvorfor har vi skabt et samfund, hvor ældre nærmest skal skaffes af vejen, fordi de er så besværlige. Hvis man kan anbringe dem i ældrehøteller og kun besøge dem juleaftensdag, er det jo godt. Men det er jo et sygt samfund. Det er jo et samfund, som vi ikke kan være bekendt. Vi har jo alle sammen herinde oplevet at komme på et plejehjem og opleve mennesker, der aldrig ser deres børn, aldrig ser deres venner, aldrig ser deres nabo. Vi møder dem jo. Hvorfor er det gået sådan i det danske samfund?

Giver vi plads i lokalsamfundet? Hvor ofte hører vi ikke synspunktet om, at vi skal have bofællesskaber, og at de skal ud alle sammen, og hvad ved jeg. Men når diskussionen så kommer, ender det i: Ja, vi skal have bofællesskaber, men det skal ikke lige være på min vej. Huspriserne kunne jo f.eks. falde – selv om de nu falder på grund af pinsepakken, så ville de jo sikkert falde endnu mere, hvis der var et bofællesskab. Eller vi hører: Mine børn skal ikke se sådan noget. Eller: De er nok farlige. Eller hvad ved jeg.

Eller de unge mennesker, som i al fald til en vis grad bliver jaget over i mere eller mindre underlige organisationer, hvad enten det er hos nynazisterne eller hos de autonome, eller hvad det for nogle organisationer, fordi de aldrig har følt fællesskabet andre steder, men så pludselig får fællesskabet forærende i en organisation, som bestemt ikke tror på de ting, som vi tror på i et demokratisk samfund som det danske.

Eller tager vi udgangspunkt i, at mennesker, selv om de har vanskeligheder, rent faktisk også har nogle ressourcer? Jeg kan ikke lade være med at vende tilbage til de sindslidende igen og sige, at fordi man er sindssyg 4 måneder om året, kan man altså godt nogle ting i de

øvrige 8 måneder. Det kan de altså i New York, og det kan de altså i andre lande, men i Danmark vil vi så gerne gøre dem til førtidspensionister alle sammen, for så kan vi jo nøjes med at udbetale en check, og så kan de sidde dér og rådne op.

Eller hvordan er det nu med pigen, der sidder med et tørklæde på i skolen. Vil man undervise hende? Eller hvis man nu går ind i en butik og skal købe 10 m stof og der er en, der har tørklæde på dér? Uha, vi er så bange for det, der er anderledes, og det, der er fremmed, at vi ikke vil handle dér. Det er faktisk ting, som man hører i hverdagen.

Dér vil jeg godt opfordre regeringen til, at det ikke bliver en – undskyld udtrykket, hr. statsminister – ayatollah Nyrup-regering, der er den åndelige leder af det danske samfund. Det er ikke det, jeg lægger op til. Jeg lægger op til, at politikere også har et ansvar for at melde ud, hvad der efter deres opfattelse er rigtigt, og hvad der er forkert, og lægger op til holdningsdebatten. Vi synes, at regeringen i stedet for at strø om sig med løfter om penge, og hvad ved jeg, kunne vinde meget imod de kræfter, jeg tror vi er fælles om ikke at kunne lide i det danske samfund, hvis den gik ind i den debat.

Her vil jeg gerne nævne et enkelt emne, som jeg er lidt skuffet over at regeringen faktisk afviste at tage op. Nogle i salen kan måske føle, at det er et lille emne, og at det er ligegyldigt, men jeg tror, at det bliver et emne, vi kommer til at høre meget til:

I Danmark har vi i dag en stigende gruppe af mennesker, der benægter, at holocaust nogen sinde har eksisteret. I begyndelsen opfattede man dem som galninge, i dag kan vi se, at de begynder at træde frem selv i seriøse aviser som Berlingske Tidende, på Københavns Universitet og andre steder. Det er mennesker, der har en dyb, dyb begrundelse for at gøre det, fordi mange af dem har et samfundssyn, som de vil legitimere, som er helt anderledes end det, man kan have i et demokratisk samfund.

De samme mennesker trådte for et stykke tid siden frem i Sverige. Man lavede her bl.a. en undersøgelse, der viste, at 75 pct. af de svenske gymnasiaster enten mente, at holocaust aldrig havde eksisteret, eller ikke rigtig vidste, hvad det var. Hvad gjorde den svenske regering? Jo, den svenske regering gik i spidsen for en oplysningskampagne og en diskussion for at få slået fast, at holocaust er beviset for, at der kan ske folkemord i verden. Og skal vi undgå det igen,